

ВИЖТЕ МЕ!

По улицата на единъ градъ имало дребни камъчета. Най-дребното измежду тѣхъ си казало:

„Азъ мога самичко да си живѣя. Да правя каквото си искамъ. Да ходя кждето си ща. Защо ли да стоя при другитѣ? Ще си поживѣя на воля.“

Спустнало се едно момче и грабнало камъчето.

И помислило си камъчето: „Ето — пожелахъ и тръгнахъ. Тръбвало само да се пожелае“.

Момчето запратило камъчето къмъ една кжща.

И помислило си пакъ камъчето.

„Пожелахъ и полетѣхъ. Така искамъ. Вижете ме!“

Попаднало камъчето въ стъклото на единъ прозорецъ. То се счупило и завикало:

— Ахъ ти, пакостнико! Какво стори съ мене!

А камъчето отвърнало:

— Тръбваше да се мехнешъ отъ пжтя ми. Азъ не обичамъ да ми прѣчатъ. Азъ ходя кждето си искамъ! Азъ правя каквото си ща!

Камъчето паднало на пода и си помислило:

„Полетѣхъ малко. Сега да си почина.“

Дошла стопанката на кжщата, взела камъчето и го изхвърлила на улицата.

То викнало на другитѣ камъчета:

— Хей, приятели, вие още ли сте тука? Азъ бѣхъ въ една кжща, но не ми харесаха стопанитѣ. Доше ми се да дойда пакъ при васъ, да ви се посмѣя, че не се решавате сами никжде да отидете. Не сте като мене. Азъ ходя дето си искамъ и правя каквото си ща!

Ф. Солгубъ

